



Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

# KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 27 SAYI: 150 Mayıs-Haziran 2016



“Dün” ve Bugün  
Geçmiş ve Gelecek

Alışmadık  
ve Alışmayacağız!

İcazetli 1 Mayıs’tan  
“İzinli” 1 Mayıs’a

“Hendek Savaşı”nın  
Sonu mu?

Hüseyin Cevahir

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan  
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan

İbrahim Kaypakkaya

Ağadede Sarkaya  
Leyla Doğan

Ekonomi:  
Nerede Kalmıştık?

Gezi Direnişi’nin  
3. Yıl “An”lamaları

- Değişen ülke gündemi bağlamında Recep Tayyip Erdoğan'ın "adam satın alma" politikasının "dün"le bağlantısını ele alan bir değerlendirme. 3 "DÜN" VE BUGÜN GEÇMİŞ VE GELECEK
- Bir zamanlar Turgut Özal'ın söylediği "alışırlar, alışırlar" sözünün yeni versiyonu üzerine "eski" bir değerlendirme. 7 ALIŞMADIK VE ALIŞMAYACAĞIZ!
- İcazetli 1 Mayıs'ın ardından gelen "San" 1 Mayıs ve nihayetinde "izinli" 1 Mayıs'a uzanan sürecin bir irdelemesi. 10 İCAZETLİ 1 MAYIS'TAN "İZİNLİ" 1 MAYIS'A
- Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş politikalarının bir devamı olarak ortaya çıkan "hendek savaşı"ndaki son durum üzerine bir irdeleme. 13 "HENDEK SAVAŞI" NIN SONU MU?
- 19 HÜSEYİN CEVAHİR
- Ve yanındakinin kanlı başı omzuna değince, ona sıra gelince sayısını saydı... Söz istemez Yaşlı göz istemez Çelenk melenk lazım değil Susun Sıra Neferi Uyusun... 20 SİNAN CEMGİL, KADİR MANGA, ALPASLAN ÖZDOĞAN, DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN
- 21 İBRAHİM KAYPAKKAYA
- 22 LEYLA DOĞAN AĞADEDE SARIKAYA
- Recep Tayyip Erdoğan iktidarının ekonomi politikalarının durumu ve sonuçları üzerine bir değerlendirme. 23 EKONOMİ: NEREDE KALMIŞTIK?
- Gezi Direnişi'nin 3. yılında oportünistlerin, legalistlerin ve pragmatistlerin "Gezi"den ne anladıklarına ilişkin bir irdeleme. 25 GEZİ DİRENİŞİ'NİN 3. YIL "AN" LAMALARI

## KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

(Bu siteler, Türkiye'de özel yetkili mahkeme kararlarıyla TİB tarafından erişime kapatılmıştır.)

## “Dün” ve Bugün Geçmiş ve Gelecek

“Dün” ülkenin gündeminin ilk sırasında Amerikan emperyalizminin Recep Tayyip Erdoğan’ın “üzerini” çizdiğiyle başlayan “yorum”lar ve “beklentiler” yer alıyordu. Ve “dün”, “dün ile gitti”. Doğal ve “şablon” olarak, “şimdi yeni şeyler söylemek lazım”a gelindi.

Oysa bu tür söylemler, sadece günlük yaşamın içine sıkışmış tekil bireyler için geçerlidir. “Dün”, hiçbir zaman “dünle gitmez”. Her durumda “dün”, yaşanmış bir gerçeklik olarak tarihte yerini alır. Her olay gibi, bu yer alış da, *niceliksel* birikimin bir parçası olur. Diyalektiğin yasasına göre, bu niceliksel birikim, belli bir yerden sonra ve zamanda nitel dönüşümü sağlar.

Her gelişen olay ve “dünde kaldı” denilerek “unutulan” (ya da “unutturulan”) her olay, zaman ve mekan olarak aynı temele sahip oldukları sürece, tek bir sürecin *nicel* parçalarıdır ve birbirleriyle belli bir bağlantı içindedirler.

“Medya” aracılığıyla, “en önemli bir siyasal olay”ın “ömrü” 24 saat olarak sunulsa bile, her “olay”, kendi nesnel bağlantısı ve niceliği ile kendinden sonraki olaylar üzerinde etkide bulunur. İnsanların bu “hızlı” gelişim içerisinde dikkatleri bir başka yana dönebilse de (ve elbette yazılı ve sanal “medya”nın bilinçli köşe yazarlarının aracılığıyla), sürecin belli bir aşamasında tekil olaylar olarak değil de, bütünsel bir yargı olarak yeniden ortaya çıkarlar. Bu yönüyle de tekil “olay”lar bir bütünün parçasını oluştururlar.

“Dün”, Amerikan emperyalizminin “darbe”sinden söz edilirken, bugün, daha doğ-

rusu “dünden bir gün sonra”, Recep Tayyip Erdoğan’ın “*saray darbesi*”nden söz edilebilmektedir.

Bilindiği gibi, “saray darbesi”, Recep Tayyip Erdoğan iktidarının tüm dış politikasının “mimar”ı olan ve bu nedenle “halife” seçilen Ahmet Davutoğlu’nun “şık olmayan” ya da “teamüllere uygun olmayan” bir biçimde görevden alınmasıdır.

Ardından yapılan yorumlarda (her zaman olduğu gibi), bunu “dış politikada bir rota değişiminin belirtisi” olarak ele alanlar olduğu gibi, Recep Tayyip Erdoğan’ın “*führer*” yolundaki bir “engeli” daha aşması olarak da değerlendirilenler olmuştur.

Ve ardından “düşük profilli başbakan” formülüyle “başbakanlık” yetkileri de Recep Tayyip Erdoğan’a aktarılmıştır. Böylece “tek adam/*führer*”e biraz daha yaklaşılmıştır.

Ve “dün”, Recep Tayyip Erdoğan’ın “küçük kıızı”nın düğünü ve düğünde sergilenen tablo, bir kez daha “gündem”i değiştirmiştir. Şimdi “dün”ün gündem maddesi Genelkurmay başkanı olmuştur.

Genelkurmay başkanının (“dün”de kalan ve “dün”le giden “saygın ve güç sahibi genelkurmay başkanı” algısıyla) “nikah şahidi” olarak yer alış (her ne kadar diğer “nikah şahitleri”nin tersine ellerini arkada tutuyor görüntüsüne rağmen), “olur mu böyle”yle başlayan “teamüllere uygun değil”e kadar giden “dünün gündemi” olmuştur.

Oysa bu tür “değerlendirme” ya da “yorum” yapanların çok iyi bildiği gibi, “dün”de, yani tarihte, benzer olaylar (zaman ve mekan farklılıklarıyla) yaşanmıştır. En bilinen ve hatta “milli eğitim bakanı” tarafından ki-

tabının “okunması” öğütlenen *Louis Bonaparte*’dir.

“-Medya” söylemiyle ifade edersek, Louis Bonaparte, “seçimle” iktidara gelmiş ve iktidar olanaklarıyla, önce “*coup de tête*” (kafa darbesi/tepeden inme), ardından “*coup d’état*” (hükümet darbesi) yaparak kendisini “imparator” ilan etmiştir.

Bu Louis Bonaparte kendisini imparator ilan etmeden önce, yani “seçilmiş” cumhurbaşkanıyken parlamentoya karşı şunları söylüyordu:

*“Fransa her şeyden önce huzur istiyor. ... Yalnızca yeminime bağlı olarak, onun bana çizdiği dar sınırlar içinde kalacağım. Halkın seçtiği ve gücünü sadece halka borçlu olan ben, her zaman onun yasal olarak ifadesini bulan iradesine boyun eğeceğim. Eğer siz, bu çalışma dönemi içinde, anayasanın yeniden gözden geçirilmesine karar verirseniz, bir Kurucu Meclis, yasama gücünün durumunu düzenleyecektir. Yok böyle bir karar vermezseniz, halk, 1852’de kendi kararını görkemle ilan edecektir. Ama gelecekteki çözümler ne olursa olsun, ihtirasın, baskı yapmanın ya da zorun, büyük bir ulusun kaderini belirlemesine hiç bir zaman izin verilmeyeceği konusunda anlaşalım... Benim her şeyden önce dikkatimi gerektiren şey, 1852’de Fransa’yı kimin yöneteceği sorunu değildir, zamanımı, önümüzdeki dönemin çalkantısız, kargaşasız geçmesi için kullanmaktır. İçtenlikle açtım yüreğimi size: benim açık yürekliliğime güveninizle, benim iyi niyetime, işbirliğinizle karşılık vereceksiniz, gerisi Tanrıdan.”\** (siyahlar bize ait. -KC.)

Neredeyse sözcüğü sözcüğüne Recep Tayyip Erdoğan’ın “hamaset nutukları”nda söyledikleriyle aynı olan bu sözler, “*coup de*

*tête*” ile “*coup d’état*” arasındaki “geçiş dönemi”ni ifade ediyordu.\*\* (Recep Tayyip Erdoğan’ın “*coup de tête*”sı, 2007’de yapılan “cumhurbaşkanının halk tarafından se-

mek zorundadır. Eskiden söz içeriği aşırıydı, şimdi içerik sözü aşıyor.

Şubat Devrimi, eski toplumu gafil avlayarak başlanan ani bir darbe oldu, ve halk, mutlu ani darbeyi, yeni bir çağ açan tarihsel bir olay saymıştı. 2 Aralık günü, Şubat Devrimi, bir düzenbazın hokkabazlığıyla yok edildi, ve devrilen sanki monarşi değil, yüzyıllık bir savaşım pahasına krallıktan koparıp alınan liberal ödünlüydü. Toplum kendi kendine yeni bir kapsam, yeni bir içerik vereceği yerde, yalnız devlet, kendi eski ilkel biçimine, şövalye kılıcının ve papaz kukuletasının düpedüz küstah egemenliğine dönmüş görünüyordu. İşte böylece, 1848 Şubatının *coup de main*’ine [el darbesi, ani darbe] 1851 Aralıkının *coup de tête*’i [kafa darbesi, yukardan darbe] karşılık veriyor. Kolay kazanılan kolay yitirilir. Her şeye karşın, ara dönem gene de boşuna geçip gitmiş olmadı. 1848-1851 yılları süresince, Fransız toplumu, devrimci olduğu için daha hızlı olan bir yöntemle, olaylar düzenli bir biçimde, deyim yerinde olursa akademik bir biçimde geliştiği takdirde, Şubat Devriminin sıradan, yüzeysel bir sarsıntıdan başka bir şey olabilmesi için, bu devrimi izleyecekleri yerde, ondan önce gelmeleri gereken olan inceleme çalışmalarının ve deneyimlerin ardından koşarak onlara yetişti, onları yakaladı. Toplum, bugün için, kendi başlangıç noktasına geri dönmüş görünüyor. Gerçekte, toplum ancak şimdi, kendine devrimci başlangıç noktası yaratmak, yani ciddi bir toplumsal devrime yolaçabilecek tek durumu, ilişkileri, koşulları yaratmak zorunda bulunuyor.

Burjuva devrimleri, 18. yüzyılın devrimleri olarak, hızla başarıdan başarıya atılıyorlar, onların dramatik etkisi kendilerini de aşıyor, insanlar ve şeyler, emsallerin parıltılarının cazibesine yakalanmıştır sanki, sık sık vecde gelmek, toplumun sürekli durumu olmuştur, ama bu devrimler kısa sürelidir. Çabucak, en yüksek noktalara varıyorlar ve devrimin fırtınalı döneminin sonuçlarını soğukkanlılıkla ve ağırbaşlılıkla kendine maletmeyi öğreninceye kadar, uzun bir huzursuzluk toplumun yakasına yapışıyor. Buna karşılık, proletarya devrimleri, 19. yüzyılın devrimleri olarak, durmadan kendi kendilerini eleştirirler, her an kendi akışlarını durdururlar, yeni baştan başlamak üzere, daha önce yerine getirilmiş gibi görünene geri dönerler, kendi ilk girişimlerinin kararsızlıkları ile, zaafı ile ve zavallılığı ile alay ederler, hasımlarını, salt, topraktan yeniden güç almasına ve yeniden korkunç bir güçle karşılarına dikilmesine meydan vermek için yere serilmiş gibi görünürler, kendi amaçlarının muazzam sonsuzluğu karşısında boyuna, daima yeniden gerilerler, ta ki, her türlü geri çekilişi olanaksız kılınca ve bizzat koşullar bağınıncaya kadar:

*Hic Rhodus, hic salta!*

Gül burada, burada raksetmelisin!\*\*\*

(Karl Marks, *agy*, s. 480-481.

\*\*\* *Hic Rhodus, hic Salta!* – Ezop’un bir masalından alınmış “işte burada ne yapabileceğini göster!” anlamında gelen bir latin atasözü. “*Rhodus*”, Yunançada “gül” anlamına da gelmektedir.

\* Akt. Karl Marks, *Louis Bonaparte’in 18 Brumaire’i*, Seçme Yapıtlar I, s 534.

\*\* “19. yüzyılın toplumsal devrimi, şiirsel anlatımını, geçmişten değil, ancak gelecekte alabilir. 19. yüzyılın devrimi, geçmişin bütün hurafelerinden kendisini sıyırmadan, kendisiyle harekete geçemez. Daha önceki devrimlerin kendi öz içeriklerini kendilerinden gizlemek için tarihsel anımsamaları gereksinimleri vardı. 19. yüzyılın devrimi ise, kendi öz içeriğine ulaşmak için ölümleri, kendi ölümlerini gömmeye terket-

çilmesi”ne ilişkin anayasa referandumuyla gerçekleşmiştir. Bkz. *Kurtuluş Cephesi*, “Unutulmuş Referandum - Tayyip-Bonaparte’in ‘Coup de Tête’si”, Sayı: 99, Eylül-Ekim 2007.)

Bu “geçiş dönemi”, bir yandan “kendinden yana olmayan” subayların tasfiye edilmesiyle, diğer yandan ortadaki subaylara ve askerlere rüşvet verilmesiyle birlikte ilerledi. “Milli ordu”nun “şanlı ve onurlu” subaylarına “rüşvet” verilmesi “haşa” kabul edilemez bir şeydi. Ama Louis Bonaparte, çok basit biçimde bu rüşveti verdi: Sarayda düzenlenen “görmekli” ziyafetlerle. Tıpkı Recep Tayyip Erdoğan’ın kabak içinde aşure “sunduğu” yemekli saray ziyafetleri gibi.

Bu öylesine etkili olmuştu ki, Fransız süvari birliklerinin bir bölümü geçit töreninde “*Vive Napoléon! Vivent les saucissons!*”<sup>\*\*</sup> diye sloganlar atabiliyordu. Tıpkı kendilerini bir Pöh sanan polislerin “*Seni seviyoruz Uzun Adam*” mesajları içeren fotoğraflar yayınlaması gibi.

Louis Bonaparte “yerli ve milli” orduya, deyim yerindeyse, “sosisler”le rüşvet verebilirken ve bu yolla subayları satın alırken, Recep Tayyip Erdoğan’ın “milli ordu”yu böylesi rüşvetlerle “satın alabildiği” (“haşa!”) kabul edilemez!

Oysa Recep Tayyip Erdoğan, “adam satın alma” politikasını doğrudan para vererek yürütmektedir. “Sosyal yardımlar” adı altında değişik “parasal destek”lerle halkın önemli bir kesimi satın alındı. Milyonlarca insan, “yaşlılık yardımı”, “eğitim yardımı”, “sağlık yardımı” vs.ler yoluyla, çalışmadan yaşayabilecekleri düzeyde bir parasal gelire sahip kılındı. Ve herkes bu “paralar”ın Recep Tayyip Erdoğan’ın “lütü”yla olduğunu kabul etti ve o “giderse” bu “paralar” da gidecekti.

Diğer yandan TOKİ aracılığıyla verilen konutlar, konut kredileri, tüketici kredileri ve elbette kredi kartları halkın bir başka bölümünü doğrudan iktidara bağımlı hale getirdi. Her ne kadar Recep Tayyip Erdoğan’dan “hoşlanmıyor” olsalar bile, bu bağımlılık nedeniyle onun iktidarında “biraz daha” kolay bir yaşam sürdürebileceklerine (belki de “içten içe”) inanan bir kesim ortaya çıktı.

İşte bu “adam satın alma”ların arasında “milli ordu” ve onun “şerefli mensupları”

“satın alınmaz” diye düşünülürdü. “Milli ordu”nun “şerefli mensupları”na verilen “culüsler”<sup>\*\*\*</sup>, “medya”da hiç konu edilmediğinden öylece geçirilebildi.

Oysa “milli ordu” denilen şey, giderek “paralı askerlerden oluşan paralı ordu”ya dönüşmüştü. Özellikle “uzman erbaş”lık sistemi ve bu sisteme ilişkin yapılan (“torba yasalar” aracılığıyla) değişiklikler incelendiğinde “adam satın alma”nın boyutları da kolayca görülebilir.

Bunun yanında sürekli sayısı artan ve giderek “milli ordu”ya alternatif bir silahlı güç haline dönüştürülmeye çalışılan “emniyet teşkilatı” da, değişik ad ve biçim altında çokça ve bolca “culüs”lara boğulmuştur.

Bu “şerefli” insanlar, tüm geleceklerini, beklentilerini, umutlarını verilen ve giderek artan “culüs”lara bağlamışlardır. Recep Tayyip Erdoğan’ın “gitmesi” demek, tüm bu beklentilerin, umutların vs. yok olup gitmesi demek olacağını kabul etmektedirler.

İşte (sözün gelişi) Louis Bonaparte’in “sosisler”le satın aldıkları, Recep Tayyip Erdoğan tarafından “parayla” satın alınmıştır.

Amerikan emperyalizminin Recep Tayyip Erdoğan’ın “üstünü çizdiği”ne ilişkin “dün”ün de gerisinde kalan beklentiler kadar, “milli ordu”nun “satın alınmazlığı” da çoktan yok olup gitmiştir.

Ahmet Davutoğlu’nun başbakanlıktan “düşürülmesi”, yani “saray darbesi” bir iç “temizlik” ya da “balans ayarı”ndan başka bir şey değildir. “Düşük profilli başbakan”, bir çeşit Turgut Özal’ın “Yıldırım Akbulut”u olarak Binali Yıldırım, bir kez daha “dün”ün eğreti kılığıyla sahnede yerini aldı. “Tek adam” iktidarı, en azından şimdilik “iç dirençler”i bertaraf ederek bir adım daha ilerlemiş görünüyor.

Louis Bonaparte 30 yıl “imparator” olarak kalabildi. Recep Tayyip Erdoğan’ın da bir o kadar iktidarda kalabilmesi pekala da olanaklıdır. Ama (bugün “sol”un pek anımsamak istemediği belirlemeyle söylersek) ülke sürekli bir milli kriz içindedir.<sup>\*\*\*</sup> Bu ne-

<sup>\*\*</sup> *Culüs*, yeni padişahın tahta çıktığında dağıttığı bahşişler.

<sup>\*\*\*</sup> “Bir marksist için, devrimci bir durum olmaksızın bir devrimin olanaksız olduğu tartışmasızdır, ama her devrimci durum da devrime yol açmaz. Genel olarak söylersek, devrimci bir durumun belirtileri nelerdir? Üç büyük belirtiyi gösterirken kesinlikle hata yapmamış oluruz: 1) Egemen sınıflar için hiçbir de-

\* Yaşasın Napolyon! Yaşasın sosisler!.

denle de, “dün”le gidenler, her durumda bu krizin ürünleridir. Milli kriz varlığını sürdürdüğü sürece, daha pek çok şey “dün”le giderken, niceliksel birikim daha da yoğunlaşmaktadır.

Bu nesnel gerçek, öznel koşullarla birleştiği andan itibaren Recep Tayyip Erdoğan’ın “Louis Bonaparte” taklidi saltanatı da sona erecektir: **Devrim**.

---

şiklik olmaksızın kendi egemenliklerini korumalarının olanaksız olduğu zaman; şu ya da bu biçimde ‘üstteki sınıflar’ arasında bir kriz, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve öfkesinin had safhaya ulaşmasıyla egemen sınıfın siyasetinde bir çatlağa yol açan bir kriz olduğu zaman. Devrimin olması için, genellikle ‘alttaki sınıfların’ eskisi gibi yaşamak ‘istememesi’ yeterli değildir; aynı zamanda ‘üstteki sınıfların’ da eskisi gibi ‘yaşamaması’ gerekir. 2) Ezilen sınıfların sıkıntılarının ve gereksinimlerinin her zamankinden çok daha fazla ağırlaştığı zaman; 3) Yukardaki nedenlerin bir sonucu olarak, ‘barış zamanı’nda soyulmalarına şikayet etmeden izin veren, ama çalkantılı dönemlerde, hem bunalımın koşulları tarafından, *hem de ‘üstteki sınıfların kendileri tarafından* bağımsız tarihsel eyleme itilen kitlelerin faaliyetinde oldukça büyük artış olduğu zaman. Sadece tekil grup ve partilerin değil, tekil sınıfların da iradesinden bağımsız olan bu nesnel değişiklikler olmaksızın, genel kural olarak, bir devrim olanaksızdır. Tüm bu nesnel değişikliklerin bütününe devrimci durum denilir. Böyle bir durum, Rusya’da 1905’te ve Batı’daki tüm devrimci dönemlerde vardı; her ne kadar devrim olmadıysa da, Almanya’da son yüzyılın 60’larında ve Rusya’da 1859-61 ve 1879-80’de de vardı. Neden devrim olmadı? Çünkü, her devrimci durum bir devrime yol açmaz; devrim, sadece, yukarıda sözü edilen nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin, yani devrimci *sınıfın*, eğer düşürülmezse, kriz döneminde bile asla düşmeyecek olan eski hükümeti yıkmaya (ya da sarsmaya) yetecek *güçte* devrimci kitle eylemi yürütmeye yeteneğinin eşlik ettiği bir durumdan doğar.” (Lenin, “II. Enternasyonal’in Çöküşü”, Seçme Yapıtlar, Cilt 5, s. 17-18, İlkeriş Yay.)

## Alışmadık ve Alışmayacağız!

[Bu yazı, bundan yirmi yıl önce, 1995 yılında Turgut Özal'a "ithafen" yazılmıştır. Yirmi yıl sonra aynı zihniyet Recep Tayyip Erdoğan adı altında aynı şeyleri yapmaya çalışmaktadır. Yazıda yer alan bazı şeyler güncelliğini yitirmişse de, içerik olarak bugüne ilişkindir.]

Alışılmadık olayların birbiri ardına yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. "Kimin eli kimin cebinde" olduğunun bilinmediği ilişkiler, entrikalarla dolu "pembe diziler" televizyonların en çok izlenen programları olurken; "paparaziler"de sergilenen aynı tür ilişkiler neredeyse izlenme rekorları kırabilmektedir. Aynı şekilde politik olaylardaki ilişkiler, entrikalar, girişimler haber programlarının en gözde konuları olmaktadır. Tümünde egemen olan unsur, izleyenleri meraklandıran karmakarışık ilişkiler ağıdır.

Ülkemizde gelişen olaylar ve bu olayların gelişim süreçleri tek tek ele alındığında karşımıza çıkan benzer tablo, ister istemez yeni yetişen devrimci kuşakları etkilemekte ve onların oluşumlarını, bilinçlerini belirlemektedir. Herkes olayları kendi kurgularıyla açıklarken, ne denli gizemli ve karmakarışık kurguya sahip olursa, o denli ilgi ve dikkat çekmektedir. Eğer ki, olayların içinde bir de olay yaratıcı kişiler söz konusu olursa, hemen herşey bu kişilerin hüneri, becerisi, akıllılığı gibi algılanabilmektedir.

Ama her durumda, halk kitlelerinin sorusu bir ve aynı olmaktadır: Neler oluyor?

12 Eylül'le birlikte geleceğe dönük umutlarını yitiren bir kitlenin yavaş yavaş toparlanmaya başladığı bir süreçte, geleceğin belirleyicisi olarak ele alınabilecek mevcut

olayları kavrayamaz hale gelmesinin gelecek için önemli bir engel oluşturacağı da ortadadır. Bu nedenle, ister tekil olaylarda, ister süreçlerde, kitlelerin sürekli olarak sordukları bu soru, yani "ne oluyor" sorusu açık bir biçimde yanıtlanmak zorundadır. Ama ne yazık ki, bu yanıtı verecek olan devrimciler ve devrimci örgütler, hemen hemen benzer bir keşmekeş içerisinde bulunmaktadır.

Herhangi bir olayı, tekil olarak ele alıp irdelemeye, **herhangi** bir tekil olaydan ya da oluşumdan başlayabilirsiniz. Ve hiç kimse çıkıpta, neden buradan başladığınızı size sormayacaktır ya da sormak durumunda olanlar, olayların "gizemi" karşısında susmayı yeğleyeceklerdir.

Oysa marksizm-leninizmle az çok tanışıklığı olan hemen herkes bilmek durumundadır ki, marksist-leninistler ister tekil olayları irdelerken, ister tekil süreçleri ele alırken, her zaman ve her yerde bilimsel yöntemlere başvururlar ve bilimsel kurallarla ele alırlar; olayların ve olguların değişimleri ve bağlantılarını sergilerler ve buna bağlı olarak da politik belirlemelerde bulunurlar.

Hayır! Kimsenin bilimle, bilimsellikle ilgisi yoktur! İsteyen, istediğini istediği gibi ortaya koyabilir ve ortaya koyduklarını isterse

bir süre sonra reddedebilir. “Bunu böyle ortaya koyuyorsunuz ama, marksizimde bu şöyle değil midir?” türünden sorular bile olayların “gizemi” ile bastırılabilir.

İlkeler, marksist-leninist ilkeler yoktur! Onları savunmak ya da ortaya koymak “karnın doyurmaz”! Devrimci teori olmadan devrimci pratiğin nasıl olacağını keşfedenlerin, marksizmin onlarca yıllık deneyimine, bilgi birikimine “ihtiyaçları yoktur”! “Ben yaptım oldu” anlayışının hemen her yerde egemen olduğu ve uzun yıllardır benimsenir görüldüğü bir toplumda, elbette siyasal oluşumlar da farklı olamayacaktır.

Şöyle bir anımsayalım.

T. Özal adındaki bir zevat ortaya çıkıyor, nereden nasıl geldiğine bakmaksızın bir parti kuruyor, seçimlere giriyor, %42 oy alıyor ve hükümet kuruyor. Aynı kişi bir süre sonra Cumhurbaşkanı seçiliyor ve devletin en üstünde yer alıyor. Aynı kişi, bir süre sonra kendi faaliyetlerinin önünde anayasayı engel olarak gördüğünde, “anayasayı bir kez çiğnemekle bir şey olmaz” diyebiliyor. Ve birkaç küçük-burjuva hukukçunun dışında hiç kimse buna tepki göstermiyor.

Oysa hemen herkes bilmektedir ki, Anayasalar, bir düzenin temel yasalarıdır ve çıkartılacak her türlü yasa, yönetmelik, yönerge, kararname, tüzük vb. anayasaya aykırı olamaz. Bu bağlamda, anayasalar, bir bakıma toplumsal yapının temel kurallarını, ilkelerini ortaya koyarlar. Bu nedenle, “bir kez çiğnenmekle bir şey olmaz” mantığı, ilkelere, her zaman ve her yerde geçerli ve kesinkes uyulması gereken temel kurallar olduğu kavrayışını bir yana atmak demektir. Bu olayın birinci yanıdır.

İkinci yanı ise, bu ülkenin, “anayasayı tağyir, tebdil veya ilga etmek amacıyla”, yani anayasayı tümüyle ya da parçasal olarak çiğneyenlerin “idam” ile cezalandırıldığı bir ülke olmasıdır. Devletin en üstünde bulunan bir kişi, çok kolaylıkla “idam cezası” gerektiren bir fiili, “bir şey olmaz” mantığı ile karşılayabilmekte ve topluma sunabilmektedir.

İşte böyle bir toplumsal ve siyasal ortamda, hemen hemen tüm devrimci değerler, ilkeler kolayca çiğnenebilmiştir. Üstelik bunlar “devrimcilik” adına yapılmıştır.

Yeni yetişen devrimci kuşak, bu olaylar karşısında tepkisiz kalmışsa, temelinde, içinde yaşadıkları toplumsal ve siyasal or-

tam yatmaktadır. Ve kendilerine devrimciyim diyenler de, bu ortamda yetişen genç kuşaklara, bu ortamın ilişkileri ile yaklaşmışlar, onlara aykırı düşmemeye çalışmışlardır. Sonuç ise, hiçbir ilkeye bağlı olmayan, günlük çıkarlara tabi kılınmış bir “devrim” mücadelesi olmuştur.

Arabesk-lümpen kültür, toplumun gözenekleri içinde hızla kendisine yer bulurken, kendilerine “devrimci”, “ilerici” diyen insanlar bu sürece uyum sağlamakta pek çok kesimi geride bırakmışlardır. Örneğin, bir arabesk müziğin egemenliği, kendisini devrimci ve ilerici müzikte de göstermiştir. Milyonlar satan kasetler bu sayede varolabilmiş ve yeni yetişen genç devrimci kuşak da bunların alıcısı olarak var edilmiştir.

Daha düne kadar “sol” olarak bilinen ve “hak yemezliğin” temsilcisi olarak tanınan “sosyal-demokratlar”, bugün değme sağcı politikacıya taş çatlatacak kadar rüşvetçi, hırsız olabilmişlerdir. Ama bundan önemlisi, bu “sosyal-demokratlar”ın çevresinde toplanan ve onların hırsızlıklarına yardımcı olan, hırsızlıklarından pay alan önemli bir kesimin “eski devrimci” olmasıdır.

Bu öylesine bir süreç olmuştur ki, sosyal-emperyalistçileri Gorboçovcu yapabilmiştir. (En hızlı PDA’cı H. Berktaş gibi.)

Bu öylesine bir süreçtir ki, kendilerine “Maocu” diyenlere saldıran, hatta yer yer öldüren kesimler, hızlı birer “Maoist” olmuşlar ve adlarının başına “Maoizm”i koymakta birbirleriyle yarışmışlardır. Ama hiçbiri çıkıp da, geçmişte kendilerine “Maoist” diyenlere karşı gösterdikleri saldırıların açıklamasını bile yapmamışlardır. Aynı şekilde, daha düne kadar “sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi” ilan ettikleri Vietnam Halk Savaşının muzaffer komutanı Giap, birden bire “Giap yoldaş” olmuş ve kendisinin Halk Savaşına ilişkin belirlemeleri bir kaynak ve veri olarak kullanılırken de hiçbir açıklama yapmamıştır. (“Açıklama” diyoruz, çünkü, aynı çevreler hızlı birer “özeleştirici” olmalarına rağmen, bunu da bir yana atmışlardır. O nedenle, onlardan “özeleştirir” beklemek abesle iştiğal olmaktadır.)

Bu öylesine bir süreçtir ki, kendilerini “en proleter devrimci” olarak ilan edenler, toplumun en “temiz”, en “ahlâklı”, en “dürüst” insanları olarak sunanlar, çok kolaylıkla eroin satabilmişler ve buradan elde ettikleri parayı da bölüşmemek için birbirlerini



“hainlik”le, “darbecilik”le suçlayabilmişlerdir. Bu da yetmezmiş gibi, eroin ticareti yapanlar, hiçbirşey olmamış gibi, hala devrimcilik yapabilmektedirler.

Bu öylesine bir süreçtir ki, devrimci bir örgütte olması gereken hiçbir kuralın olmadığı, dolayısıyla eleştiri-özeleştiri mekanizmasının unutulduğu örgütsel ilişkiler yaratılmıştır. Bunun sonucu olarak, bir örgütlenme içinde ortaya çıkan farklılıklar ya da yönetim düzeyinde ortaya çıkan çatışmalar, bir yöneticinin “banyodan çıkarken üstüne atlanarak etkisizleştirilmesi” gibi garipliklere sahne olmuştur. Ama aynı olayın bireyleri, bir süre sonra, adına “darbe” bile denilemeyecek bu fiili, bir “darbe” olarak lanse edebilmişlerdir. Lümpenlikten öte hiçbir anlamı olmayan bir davranışın, böylesine politik bir sözcükle karşılanabilmesi de, aynı keşmekeşin ürünüdür.

Bu öylesine bir süreçtir ki, devrimcilik adına devrimciler ya da devrimci sempatanlar “kurban” olarak seçilmişler ve “kurban bayramını bekleyen koyun” gibi, öldürülecekleri ana kadar tutulabilmişlerdir. Ve hiç kimse çıkmıyorsa, öldürülmeyi hak etmiş olsalar bile, bir insana böylesi bir davranışı hiçbir devrimcinin ve devrimci örgütün yapamayacağını söylememiştir.

Bu öylesine bir süreçtir ki, CIA ile ilişki kurmak bir “meziyet”, MIT ile gizli görüşmeler yapmak bir “ustalık” gibi sunulabilmıştır. Yüz kez ölümü hak etmiş bir MİT ajanı, üstelik sadece ajan olmayıp, ajan-provokatör olan bir MİT ajanı, Mahir Kaynak, “yüksek fikirlerine başvurulur biri” haline getirilebilmiştir.

Bu öylesine bir süreçtir ki, şeriatçıların anti-emperyalist kesildikleri, yeni-sömürgecilik tahlilleri yaptıkları ve kendine “komünist” diyen kimi yapılanmalara ittifak önerdikleri bir süreçtir.

Bu öylesine bir süreçtir ki, kendilerini “devrimci” bir yolun müridi ilan edenlerin, irfan sahibi olması gereken “hocalar”ından “robotlarla sınıfsız toplumu kurma” dersleri alabilmektedirler. Üstelik bunla da yetinmeyip, bugüne kadar SHP aracılığıyla talan etmekle meşgul oldukları devlet kurumlarıyla işleri henüz bitmediğinden “yeniden örgütlenmeyi” bir sakız gibi çiğnemekte hiç-

bir sakınca görmemektedirler.

Bu öylesine bir süreçtir ki, kendilerine “devrimci komünist” diyenlerin, devletten aldıkları parasal “destekler” ile kendilerine “kültür merkezleri” inşa etmekte ve bu kültür merkezleri aracılığıyla “günlük gazete” ve “legal parti” kurma yönünde gidebilmektedirler. Ne kendileri, ne de izleyicileri, çıkıp da, yıkmak durumunda oldukları devletin “parasal destekleri” ile yaptıklarının ne anlama geldiğini sorgulamamaktadırlar. Çünkü onlar da “meziyet”lerini, “Apo kadar pragmatist” olduklarını göstermekle övünmektedirler. Oysa, doğrudan T. Özal tarafından planlanan ve M. Yılmaz tarafından uygulamaya sokulmaya çalışılan bir durumla karşı karşıya olduklarını, hem kendi kadrolarından, hem kitlelerden gizleyebilmektedirler.

Bu öylesine bir süreçtir ki, ülkemiz, “her türlü ajanın cirit attığı bir ülke” haline gelmiştir. Eski solcusundan, gazetecisine, MİT ajanına kadar hemen herkesin “gizli” birşeylerin “kuryesi” olduğu bir ülkede, kaçınılmaz olarak “kimin eli kimin cebinde olduğu” bilinemez hale gelmiştir.

Bu öylesine bir süreçtir ki, silahlı eylemler, salt gösteri olarak yapılabilmıştır. Devletin son Kuzey Irak operasyonunda yaptığı gibi, askerler ve insanlar, televizyonlara görüntü verilebilmek için olmayan “düşmana” saldırmışlar, olmayan “düşman”la çatışmışlardır. Yüz binlerce insan, salt bir planın uygulamaya sokulabilmesi için yerlerinden yurtlarından çıkartılabilmiş ve televizyonlarda birer malzeme olarak sergilenmişlerdir.

İşte böyle bir süreçte yetişen genç devrimci kuşak, neyin ne olduğunu bilmeden devrim mücadelesine girmişlerdir. Hiçbir ard niyeti olmayan bu yeni kuşak, gün olmuş, öldükten sonra yayınlanmak üzere, ellerinde silahlarla gerilla fotoğrafları çektirmişler; gün olmuş, pikniğe gidip gerilla eğitimi yaptıklarını düşünmüşler; gün olmuş, oligarşinin zor güçleriyle girdikleri çatışmada onurlarını koruyarak şehit düşmüşlerdir.

Bizler, bu yeni yetişen genç kuşağın bu bataklıktan çıkacağını biliyoruz. Ve sözümüz sadece onlarıdır. Gelecek onlarıdır ve gelecek devrimdir.

## İcazetli 1 Mayıs'tan “İzinli” 1 Mayıs'a

Bir 1 Mayıs daha geçti.

2016 1 Mayıs'ı, hemen hemen “tüm sol”-un ortak yargısıyla söylersek, “en sönük ve en az katılımın olduğu” 1 Mayıs olarak tarihe geçti. “Tüm sol”un ortak yargısı böyle olsa da, rivayetler muhtelifdir. Kimisine göre, 1 Kasım seçimlerinden sonra ortaya çıkan “düş kırıklığı” bu durumun “bir” nedeniydi. Kimilerine göre ise, AKP'nin uyguladığı “terör” politikası sonucunda insanların korkmuş, korkutulmuş olmasının bir sonucuydu. “Ortak payda” ise, 1 Kasım seçimlerinden sonra kitlelerin hareketinde büyük bir geri çekilme dalgası ortaya çıkmıştır.

Gerçi arada “birleşik kitlese 1 Mayıs” tartışmalarının, özellikle de “hangi alanda yapılacağı” tartışmalarının yarattığı “belirsizlik”in de bu durumun bir “müsebbibi” olduğunu söyleyenler de vardı. Ama sonuçta tarihin “en sönük ve en az katılımlı” ve de “çoşkusuz” 1 Mayıs'ı da geldi, geçti.

Yine de, hangi yönüyle ve hangi bakış açısıyla alınıralsa alınsın, sonuçta kitlese katılımın olanca düşüklüğü karşısında “moral-leri diri tutmak” adına bin dereden bin su getirildi. Özellikle İstanbul “dışında” yapılan 1 Mayıs kutlamaları “örnek” gösterilerek, “kitlese elli”ten, “çoşku”dan söz edenler bile çıktı.

Kuşkusuz 1 Mayıs'a katılımın az olacağı “tüm sol”un ortak yargılarından birisiydi. Bu nedenle “sonuç” pek şaşırtıcı olmadı. Ama “sendikalar”ın peşine takılması da aynı gerekçeyle “haklı ve meşru” gösterilmeye çalışıldı. Örneğin, SİP-TKP'sinin “sterilizasyon” mucitlerinden Kemal Okuyan, 1 Mayıs 2016'yı, Amerika'yı yeniden keşfedercesine,

“işçiler sınıf olmak zorunda, **işçi sınıfı yeniden yaratılmak** zorunda”lığı ile “anlamlandırdı”. (Bkz. Sol portal, “1 Mayıs 2016'ya giderken...”, 17 Nisan 2016.)

Aynı kesimin diğer “mucit”i Aydemir Güler ise, “Kimse kusura bakmasın” diye söze girip, “1 Mayıs'a bir gün kala **-artık-** söylenebilir, söylenmelidir.” diyerek “gerçeği” ifşa etti: “Sendika solculuğunun kitlese kutlama seçeneğine dönerken kullandığı argüman yerindedir. Bugün denmiştir, kitlelerin harekete geçmesine ihtiyaç var!” (agy, 30 Nisan 2016.)

Aynı kişi, 1 Mayıs'ın ardından ise, “1 Mayıs 2016'da bir dizi ilde serbestçe kutlamalar düzenlenebildi. Bu durumda kalabalıkların buluşması da mümkün oldu. İyi...” diyerek “moral yüklerken”, “... **izinli** bir 1 Mayıs'ın emeğin başkentinde (İstanbul kastediliyor) zaten her zaman kitlese elliği yakalaması beklenir. Lakin birkaç yıl öncenin Taksim kutlamalarından bu yana sayıların düştüğü açıktır.” diyerek, “suç”u geçmişe yüklememezlik etmiyordu.

Eh, bunca lafın ardından sola da “laf çakmak”tan uzak duramazlardı: “Geçen yıl Komünist Parti kadrolarının Taksim'e çıkıvermeleri, Taksim politikasının polisle köşe kapmaca olarak yaşanmasını, bunun devrimcilik olarak sunulmasını boşa düşürmüştür. 2015'de çıkılan alanı politik içerikten yoksun bir inadin konusu etmenin raf ömrü dolmuştur.” (Aydemir Güler, agy, “Eldeki doğrular ve diğerleri”, 30 Nisan 2016.)

Yine de en “parlak” düşünce Kemal Okuyan'a aittir: “**İşçi sınıfı yeniden yaratılmak**”!

“İşçi sınıfı yeniden yaratılma” dığından 1 Mayıs’ın “sönük” geçmesi de anlaşılabilir!

Her ne kadar bu “mucit” “işçi sınıfı yeniden yaratılmalıdır” derken, yer yer “işçi sınıfı hareketi yeniden yaratılmalıdır” demeyi de ihmal etmemiştir. Ne olur, ne olmaz. Bir sınıfı, işçi sınıfını “yeniden yaratmaya” talip olan bu “mucit tanrı”nın söyledikleri “yanlış anlaşılır”! Bunu önlemek için de, “aslında onu değil, hareketi kastetmişim” diyebileceği bir “tutamaç” oluşturmak istemiştir. İşçi sınıfının “yeniden yaratılması” kadar “absürt” bir söz olamayacağı için de, “okuyanları”, “işçi sınıfı hareketinin yeniden yaratılması”ndan söz ettiğinin düşünülmesi amaçlanmıştır.

Ama saçmalamalar bunlarla sınırlı değildir. “İşçi sınıfı yeniden yaratılmalıdır” diyenlerin yanında yer almayan bir başkası da, çıkışın “siyasal güç odağı”nın yaratılmasında olduğunu ve bu “odak”ın da “toplumsal proletarya”ya “dayanılarak” yaratılabileceğinden söz edebilmektedir.

İster “sanal günlük köşe yazarlığı” yapma tutkusunun bir sonucu olarak “çala-kalem” yazdığı ileri sürülsün, ister “kalem sürçmesidir” denilip geçilsin, her durumda “kafa karışıklığı” ayan beyan ortadadır.

Bir şeyler söylemek istiyorlar. Ama “zamanı” gelmediğinden olsa gerek, yutkunmakla yetinmiyorlar. Dilleri “elveda proletarya” demeye varmıyor. Bunun yerine “işçi sınıfının yeniden yaratılması”ndan, “toplumsal proletarya”dan vs. söz ederek, gelecekte çalacaklarını düşündükleri eski senfonilerine yeni bir “uvertür” yazıyorlar.

İster oportünist, ister legalist, isterse hem oportünist hem legalist olsunlar, yine de “gönüllerinde” bir “aslan” yattığından kimse kuşku duymaz! Bakın nasılda sloganlar üretiyorlar, nasıl da çok yayın çıkartıyorlar, nasıl da kitlesel salon toplantıları yapıyorlar! Niçin? Hep “işçi sınıfını yeniden yaratmak” için! Elbette bir gün “yaratandan dolayı yaratılanı da sevmeyi” kabul edecek insanlar çıkacaktır. Ama bugün için yaratılanın yaratılması “baş vazife”dir. Sonrası “allah kerim”!

1 Mayıs 2016, ifade ettiğimiz gibi ve herkesin de bildiği gibi, İstanbul’da “izinli” olarak Bakırköy’de “katılımı az, coşkusu” biçimde kutlandı. Her ne kadar “izinli”sine biraz daha fazla katılım beklentisi “sol”da egemendiye de, beklenen olmadı. İnsanlar

(belki de “yaratılamadıkları” için) gelmediler.

Burada “derin” tahliller yapmayı gerektiren bir durum ya da olgu söz konusu bile değildir. Suruç’un ardından 10 Ekim Ankara katliamıyla birlikte “İŞİD terörü” kitlelerin “sokak”tan çekilmelerine yol açmıştır. Ama 1 Kasım seçimlerinin yaratmış olduğu “moral bozukluğu” da bunun üzerine gelmiş ve neredeyse “sokaklar” boşalmıştır.

Şimdi 1 Mayıs’ta gerçekleşmeyen “kitlel katılım”, “Gezi Direnişi’nin 3. Yılı” söylemleriyle “yaratılmaya” çalışılmaktadır. Hala “Gezi dersleri” üzerine yazılıp çizilmektedir. Amaç, “eski görkemli ve coşku dolu günleri” anımsatarak insanları harekete geçirmektir. Unutulan ise, bu insanların gerçek insanlar olduğudur.

Nazım Hikmet’in dizeleriyle söylersek:

“Onlar ki uyup hainin iğvâsına  
sancaklarını elden yere düşürürler  
ve düşmanı meydanda koyup  
kaçarlar evlerine.”

Bu kez “düşmanın iğvâsına” uymamışlarsa da, “düşmanı meydanda koyup evlerine kaç”tıkları açıktır. Korkmuş ve korkutulmuşlardır. Bunun ötesinde “sandıksal demokrasi” yandaşlarıncaya yanıtlanmışlar ve “sandık” yoluyla bir şeylerin değişebileceği sanısına yöneltilmişlerdir.

Sol kitle, hemen her zaman bir “moral” sorunuyla yüzyüze kalmıştır. “Sandıksal demokrasi”de her seçim öncesinde “umut”lanmış ve her seçim sonucunda “moral” bozukluğu içinde evlerine çekilmişlerdir. Onlarca yıldır bu “umut-umutsuzluk” kısır döngüsü içine sıkışıp kalmışlardır.

“Umut” devrimci mücadelededir.

Bunu bilmediklerini söylemek de olanaksızdır. Ama devrim, onların sanılarında ki gibi öylece oluveren bir şey de değildir. Çok açıktır ki, devrim olmaz, yapılır. Bu da devrim için savaşmayı göze almak demektir. Savaşmak ise, ölüm olasılığını içinde barındırır. Eğer insanlar ölmeden bir şeye kavuşabileceklerine inandırılmışlarsa, hiç kuşkusuz devrim için savaşmayı da göze alamayacaklardır. Eskilerde kalan, ama bugünleri biçimlendiren “malum” sözle ifade edersek, insanlar, “soyut bir gelecek için somut bugünden vazgeçmeme”ye alıştırılmıştır.

Her cinsten ve her tipten oportünizmin bugüne kadar yaptığı da bu alışkanlığın ya-

ratılmasını sağlamak olmuştur.

Devrimcilik, kitleler sokağa çıkmıyorlarsa, evlerine çekilmişlerse, “sancakları” yere düşürmüşlerse, onlara “ne haliniz varsa görün”, “her şeye müstahaksınız”, “sizden adam olmaz” demek değildir.

Devrimcilik, kitlelerin devrimin gerekliliğinin bilincinde olmadığı koşullarda, onları bilinçlendirmenin ve örgütlemenin mücadelesini vermektir.

Kitleler “yok” diye mücadeleden vazgeçmek, devrimcilikten daha çok oportünizmin ve pasifizmin işidir.

Eğer 1 Mayıs’a öncesindeki tüm çağrılara kitlelerden olumlu bir yanıt gelmemişse, eğer 1 Mayıs’a, üstelik “izinli” 1 Mayıs’a kitlesel katılım sağlanamamışsa, devrimcilerin işi kitlelere “küsmek” ya da “kızmak” değildir.

Kitleler bugün için devrimci mücadeleye destek vermiyorlarsa, devrimin gerekliliği ile günlük-somut yaşantıları arasında sıkıştırlarsa, Recep Tayyip Erdoğan iktidar-

nın her türlü tehdit ve terörü karşısında yılmıyacağına düşmüşlerse, devrimcilerin görevi, öncü savaşı yürütmektir. Her ne gerekçeyle söylenirse söylensin, “kitleleri savaştırmak”tan söz edenlerin böyle bir savaşı yürütemeyecekleri çok açıktır.

Kitlelerin sokaklardan ve alanlardan geri çekildiği bir dönemde, 1 Mayıs’a kitlesel katılım beklentisine girmek yerine, militan 1 Mayıs örgütlemek için mücadele etmek gerekir.

Ama şu da unutulmamalıdır: Militan 1 Mayıs, belli mahallelerde “barikat” kurarak, “molotof” kullanarak yapılan bir eylem değildir. Militan 1 Mayıs, devrimcilerin, devrimci bir bakış açısıyla emperyalizmden, oligarşiden ve onun islamcı işbirlikçilerinden hesap sorma demektir. 1 Mayıs’ta Taksim Meydanı için mücadele etmek isteyenleri, hangi gerekçe ile olursa olsun mahallelere sıkıştırmanın, pasifizmin ve oportünizmin değirmenine su taşımak olduğu bilinmelidir.

## “Hendek Savaşı”nın Sonu mu?

YPS Genel Koordinasyonu’ndan yapılan açıklamada, “Kürt halkının meşru talebi olan demokratik özerklik mücadelesi çerçevesinde geliştirilen öz savunma direnişinin 72 gün boyunca Nusaybin’de büyük bir kararlılık ve cesaretle sürdürüldü. ... Devlet güçlerinin pervasız bir biçimde her tarafı yerle bir ettiği bu koşullarda direniş güçlerinin pozisyon değiştirmesi gerekli görülmüştür. Bu temelde alınan karar çerçevesinde güçlerimiz 25 Mayıs günü (2016) itibarıyla Nusaybin şehrinde başarılı bir biçimde geri çekilmeyi sağlayarak ulaşması gereken üslerine ulaşmışlardır.” denildi.

Alika (Tunc) Mahallesi’nde aralarında çocuklar ve annelerin de olduğu sivillerin bulunduğu belirtilen YPS açıklamasında, “Onlarla birlikte yerel ve sivil gençlerden bazı yaralıları da bulunmaktadır. Silahsız olarak bulunan bu insanların yaşamı şu anda tehlike altındadır. Tüm insan hakları kuruluşlarının, tüm demokrasi güçlerinin, sivil-silahsız olarak Alika Mahallesi’nde bulunan bu insanların yaşam hakkının korunması için devreye girmeleri bir insanlık görevi olarak gündeme girmiştir.” denildi.

“Medya” söylemiyle “Suruç katliamı (20 Temmuz 2015) ile başlayan süreç” olarak ifade edilen, gerçekte ise, 8 Temmuz 2015 tarihinde Türkiye ile, yani Recep Tayyip Erdoğan iktidarı ile Amerikan emperyalizmi arasında varılan “**İncirlik Mutabakatı**”yla başlayan “süreç”te “T.C. devleti” (Recep Tayyip Erdoğan iktidarı) ile PKK arasındaki “çözüm süreci”, “barış süreci”, “çatışmazlık süreci”, “İmralı görüşmeleri” vb. olarak adlandırılan dönem sona ermiştir.

Anımsanacağı gibi, “İncirlik mutabakatı” resmen açıklanmadan bir hafta önce (15 Temmuz 2015) KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Besê Hozat, *Özgür Gündem*’de yayınlanan yazısında “yeni” bir süreçten söz ederek, bu “süreç, devrimci halk savaşı sürecidir” beyanında bulunmuştu.

Türkiye büyük bir rahatlık içinde “yeniden seçim” havasına kapılmış olduğundan bu gelişmeler neredeyse hiç önemsenmedi. Aynı biçimde Besê Hozat’ın “yeni süreç”ten, “devrimci halk savaşı süreci”nden söz

etmesi de fazlaca ciddiye alınmadı.

Daha önce de belirttiğimiz gibi,<sup>1</sup> “taraf-ların”, yani Recep Tayyip Erdoğan iktidarı ile PKK’nın tam olarak bildikleri “yeni” süreç karşılıklı “tehdit”lerle ilan edildi.

“Devlet”in, yani Recep Tayyip Erdoğan iktidarının “terörün kökünü kazıma” tehdidi, basit bir seçim söylemi olarak yorumlanırken, PKK tarafından yapılan açıklamalar da (her zamanki gibi) “tehdide karşı tehdit” söylemi olarak değerlendirildi.

1 Kasım seçimleriyle birlikte “yeni süreç”, sözcüğün tam anlamıyla başladı. Ancak “yeni süreç”in niteliği konusunda söylemler çeşitliydi.

Bugün için “hendek savaşı” adı verilen, gerçeklikte bazı ilçelerde ve bazı mahallelerde ortaya çıkan “hendek ve barikatlar”ın pekiştirilmesi ve bu pekiştirilmiş barikatların silahla savunulması “taktik”i ile “demok-

<sup>1</sup> *Kurtuluş Cephesi*, “İç Savaş Ortamında Mevcut Durum”, Sayı: 145, Temmuz-Ağustos 2015.

ratik özerklik ilanı” adı verilen “strateji” karmaşası ortaya çıktı.

PKK söylemiyle, “yapılan T.C. zulmüne” karşı “ferdi silahlarla direnen ve başkaldıran Kürt gençliği” “zaptedilemez” hale gelmişti. Recep Tayyip Erdoğan’ın “sonuna kadar” gideceklerini söylediği saldırıları da bu zemin üzerinde kendi meşruiyetini buldu.

“Seçim taktiği” olarak yorumlanan, yani Recep Tayyip Erdoğan’ın “milliyetçi oyları” alma hesabıyla başlattığı kabul edilen “yeni süreç”, “çözüm süreci”ni tümüyle ortadan kaldırdı. Böylece “barış süreci”, “İmralı görüşmeleri” vs. olarak adlandırılan dönemin, sadece bir “zaman kazanma” hilesinden ibaret olduğu da açığa çıktı.

PKK, bu “yeni süreç”te, her ne kadar “devrimci halk savaşı”ndan söz ediyordusa da, gerçekte “gençlik örgütlenmesi”ni (YDG-H)<sup>2</sup> bazı ilçe ve mahallelerle sınırlı bir “**barikat savaşı**”na yöneltti. Bu da, A. Öcalan’ın “İmralı süreci”nde sıkça dile getirdiği gibi, “ben devreden çıkarsam, savaş doğallığında gelişir” cümlesinde ifadesini bulan bir “durum”un “kanıtı” oldu.

Diğer ifadeyle, PKK, “barış süreci”nin çökmesi üzerine (ki bu sadece söylemde kabul edilen bir durumdur), “savaşa, işte savaş” türünden bir “meydan okuma”yla “hendek savaşı”ni sürekli hale getirdi.

“Hendek” ya da “barikat” savaşı, kuşatılmış bir alanda ve “dış” lojistik destek dışında bir desteğe sahip olmaksızın sürdürüldüğünden, eninde sonunda başarısızlığa uğrayacağı çok açıktı. PKK yönetiminin bunu bilmiyor olması ya da görmemiş olması elbette olanaksızdı. Yapılan açıklamalara bakıldığında da, sonuçlarının bilindiği görülmektedir.

Amaç, “T.C.”yi “barış masası”na yeniden oturtmak olarak belirginleşiyordu. Denilmek istenen, “eğer ‘barış masası’ yeniden kurulmazsa, elimizdeki tüm olanaklarla ve güçlerle yoğun ve kanlı bir savaş sürecini başlatacağız”.

Böylece başlangıçta başarısızlığa mahkum bir “taktik”, bir başka söylem ve “taktik”in (“görüşme süreci”) örtüsü olarak pratiğe geçirildi.

“*Silahlı Ayaklanma, Silahlı İsyân ve Barikat Savaşı*”<sup>3</sup> yazımızda da belirttiğimiz gi-

bi, Engels’in sözleriyle ifade edersek, eski tarzda ayaklanmanın parçası olan ve 1848’e kadar, yani yüz elli yıl öncesine kadar, her yerde belirleyici olan barikatlarla sokak savaşlarının “büyük ölçüde modası geçmiştir”. Günümüzde değişik ülkelerde ve değişik zamanlarda görülen “kent savaşları”, “barikat savaşı”ndan temelde farklıdır.

“Bu yeni barikat savaşı, doğrudan iç savaş koşullarında ortaya çıkan bir çeşit direniş ve *savunma* savaşıdır. Ama her durumda kentin ya da bölgenin dışında bir silahlı gücün varlığını öngerektirir.

İkinci olarak, bu yeni barikat savaşı, eskisi gibi siyasal iktidarın ele geçirilmesinin yöntemi olan silahlı ayaklanmanın bir parçası değildir. Silahlı ayaklanma (genel ya da kısmi), merkezi, özellikle kırsal alanlarda oluşturulmuş bir silahlı gücün kentleri ele geçirmeye yönelik harekâtında *ikincil* unsur olarak ortaya çıkar. Bu da, bir çeşit kentlerdeki iktidar güçlerinin kent ayaklanması yoluyla kısıp alınmasıdır. Bu nedenle, yeni barikat savaşı ve silahlı ayaklanma, merkezi silahlı güçlerin kentlere yönelik saldırısıyla *eşgüdümlü* olarak yürütülen ve merkezi silahlı güçlerin ayaklanma bölgesine *ulaşana kadar* sürdürülmesi gereken tamamlayıcı (ikincil) bir savaş yöntemi olmaktadır. Bu gerçekleşmediği takdirde kentlerdeki ayaklanmanın ve barikatların ezilmesi kaçınılmazdır. Eski tarz barikat savaşından geriye sadece ‘barikat’ın kendisi kalmıştır.

Üçüncü olarak, yeni barikat savaşı, sadece silahlı unsurların planlı ve bilinçli yürüttükleri bir ‘ayaklanma’ başlangıcı olmanın ötesinde, geniş halk kitlelerine yapılan ayaklanmaya katılım çağrısıdır. Bu çağrı hedefine ulaştığı oranda barikat savaşı genel (silahlı) ayaklanmaya dönüşür. Ancak bu da sınırlı alanlarda ve iç savaş koşullarında geçerlidir.”<sup>4</sup>

Gerçek böyleyken, PKK’nin “gençlik yapılanması”yla bazı ilçelerde ve mahallelerde başlattığı “hendek savaşı”, kaçınılmaz olarak bir “**mevzii savaş**”a dönüşmüştür.

**Mevzi savaş**, üç temel savaş biçiminden

<sup>2</sup> Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (*Tevgera Ciwanan Welatparêz Yên Şoreşger*)

<sup>3</sup> *Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 148, Ocak-Şubat 2016.

<sup>4</sup> *Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 148, Ocak-Şubat 2016.

(gerilla savaşı, hareketli savaş ve mevzi savaş) birisidir ve **düzenli ordular** tarafından yürütülen bir savaş biçimidir.

Ortada bir düzenli ordu yoktur ve bu ordunun kentlere yönelik bir “karşı saldırı”sı da söz konusu bile değildir. Ellerinde sayıları belirsiz bir “kır gerilla” gücü vardır ve donanımı (her ne kadar son olarak SAM füzesi kullandıklarını da göstermişlerse de) düzenli orduyla kıyaslanamayacak kadar zayıftır. Düşmanın modern ve teknik silahlarına karşı “savunma” yapabilecek kapasite de mevcut değildir. Böyle bir durumda mevzi savaşa girişmek, PKK’nin kendi geçmiş pratiğinde çok ağır biçimde öğrendiği gibi (1992-1995) **imha** edilmeyi baştan kabul etmekle özdeşir.

“Hendek savaşı”, bir yanıyla “sonuna kadar direniş” olarak gösterilirken, diğer yanıyla tam olarak kuşatılmış bir alanda silahlı güçlerin barikatlar oluşturarak mevzi savaşına girişmeleri haline dönüşmüştür.

Savaş tarihinde pek çok sefer görüldüğü gibi, mevzi savaş, düzenli ordular açısından bile “sonuç alıcı” bir savaş biçimi olmaktan çok “yıpratma savaşı” niteliğine sahiptir. Lojistiği ve yedekleri güçlü olan taraf bu yıpratma savaşından göreceli olarak daha az yıpranarak çıkar. Ve ardından “karşı-saldırı”ya geçilerek yıpranmış düşman imha edilir.

Tarihte gelmiş-geçmiş en büyük mevzi savaş, I. Yeniden Paylaşım Savaşı’nda Verdun cephesinde Fransız-İngiliz ve ABD ile Almanya arasında gerçekleşmiştir. Milyonlarca askerin yaşamını yitirdiği bu büyük mevzi savaş, sonuçta her iki tarafın da bir “karış toprak” için yürüttüğü “anlamsız savaş” olarak tarihe geçmiştir.

Bunun ötesinde, mevzi savaşın, **hareketli savaş** ya da **manevra savaşı** karşısında mutlak başarısızlığa uğradığı da yine savaş tarihinde açıkça görülmüştür. (2003 Irak işgalinde Amerikan emperyalist ordusunun manevra savaşıyla Irak mevzileri kolayca etkisizleştirilmiştir. (Bkz. *Kurtuluş Cephesi*, “Irak Savaşının Askeri Olguları”, Sayı: 73, Mayıs-Haziran 2003.)

Bu açılardan mevzi savaş, basit bir “sonuna kadar direniş” söylemiyle “onurlandırılıp” yüceltilebilecek bir savaş biçimi değildir.

Ayrıca **mevzi savaş**, basitçe ve ajitatif olarak bir “barikat direnişi” gibi gösterilme-

ye çalışılsa da, savaşın genel kurallarının geçerli olduğu bir savaş türüdür. Tıpkı silahlı ayaklanma gibi.

Engels’in, bugüne kadarki tüm savaş tarihinin ve sınıf savaşlarının kanıtladığı sözlerini bir kez daha anımsatalım:

“Oysa, ayaklanma, savaş ya da herhangi bir başka sanat kadar bir sanattır; ihmal edilmesi, bunları **ihmal eden partinin yıkımına yolaçan** bazı pratik kurallara bağlıdır. Böyle durumlarda gözönünde tutulmaları gereken partilerin ve koşulların doğasından mantıksal olarak çıkan bu kurallar öylesine açık ve öylesine yalındırlar ki, kısa 1848 deneyi, bunları Almanlara adamakıllı öğretmiştir. Birincisi, eğer oyununuzun bütün sonuçlarına korkusuzca göğüs germeye iyice kararlı değilseniz, ayaklanma ile asla oynamayınız. Ayaklanma, değerleri her gün değişebilen çok belirsiz büyüklükler ile yapılan bir hesaptır; düşman güçleri, her tür örgütlenme, disiplin ve yetke alışkanlığı **üstünlüğüne** sahiptirler; eğer onların karşısına **daha üstün güçler çıkaramazsanız**, yenilir ve yıkıma uğrarsınız. İkincisi, bir kez ayaklanma yoluna girdikten sonra, çok büyük kararlılıkla ve **saldırcı** biçimde hareket edilir. **Savunma, her türlü silahlı ayaklanmanın ölümüdür**; ayaklanma, daha düşmanları ile boy ölçüşmeden yitirilir. Düşmanlarınıza, güçleri dağınmak olduğu sırada birdenbire **saldırı**n, **ne kadar küçük olursa olsun, yeni, ama günlük başarılar hazırlayın**; ilk başarılı ayaklanmanın size verdiği moral üstünlüğü sürdürün; her zaman en güvenilir tarafı seçen kararsız öğeleri böylece kendi yanınıza alın; düşmanlarınızı güçlerini size karşı toparlayamadan önce geri çekilmeye zorlayın; devrimci taktiğin, bugüne kadar bilinen en büyük usta olan Danton’un sözleriyle: *de l’audace, de l’audace, encore de l’audace*.<sup>5,6</sup>

(abç)

Burada “hendek savaşı” adı verilen olay,

<sup>5</sup> “*Cesaret, cesaret, gene cesaret*”; “*Atılganlık, atılganlık, daha fazla atılganlık*”.

<sup>6</sup> F. Engels, “Ayaklanma”, *Almanya’da Devrim ve Karşı-Devrim*, s. 116-117.

PKK'nin "resmi söylemi"nde bile "silahlı ayaklanma" olarak tanımlanmadığını belirtelim. Ancak bir şeyin ne olduğu ile o şeyin nasıl sunulduğu arasındaki karşıtlık çok sıkça karşılaşılan bir durumdur. İstenildiği kadar "hendek savaşı", ne "barikat savaşı" olarak, ne de "ayaklanma" olarak tanımlanmamış olursa olsun, pratikte ve somutta olan bunun tersidir.

Böylesi bir gerçeklik ile söylem karşıtlığı (ki daha sonra göreceğimiz gibi), basit bir ajitasyondan başka bir şey değildir. Bu ajitasyonsal söylem de, kaçınılmaz olarak, pratikte ve somutta bu eylemin içinde olanların yanılmasına ve yanılığa sürüklenmesine yol açar. Öyle de olmuştur.

Yazımızın başında aktardığımız YPS açıklaması, bir çeşit "sivil halkı korumak için" bir "pozisyon değiştirmesi"nden, "geri çekilmesi"nde söz etmektedir. Oysa YPS, **Sivil Savunma Güçleri** (*Yekîneyên Parastîna Sîvîl*) olarak kendisini tanımlamaktadır. 25 Ocak 2016'da YPS "Genel Koordinasyonu"nun kurulduğuna ilişkin yapılan açıklamada şunlar söylenmektedir:

"Direnişin sürmekte olduğu öz yönetim alanlarında öz savunma faaliyetini daha örgütlü ve disiplinli bir biçimde sürdürmek ve halkımızın öz savunmasını gerçekleştirmek üzere oluşturulan yerel savunma birlikleri temsilcileri bir araya gelerek ortak bir koordinasyona kavuşturmak üzere YPS Genel Koordinasyonu'nu kurmuş bulunuyoruz. YPS Genel Koordinasyonu direniş bölgeleri arasında **sivil halkın savunmasını** güçlü bir biçimde gerçekleştirmeyi temel amaç edinecek, hiç bir biçimde Kürdistan yurtseverliğinin sembolü olan direniş alanlarına işgalci güçlerin girişine izin vermeyecektir." (abç)

Bir yandan "sivil halkın savunulması"ndan söz edilirken, diğer yandan, beş ay sonra, "silahsız olarak bulunan" insanların yaşamı "tehlike altındadır" denilmekte ve ardından onların "yaşam hakkının korunması için" "tüm insan hakları kuruluşlarının, tüm demokrasi güçlerinin" "devreye girmesi"nden söz edilmektedir.

Hiç kuşkusuz bu çelişik durum, savaş gerçekliğinde, en hafif deyişle, "başarısızlık"ın açıkça kabul edilmesidir. Ama bu "başarısızlık" daha başlangıçta bilinen, biline-

bilecek olan bir gerçekliktir.

Elbette "başarısız olan" ya da sözcüğün askeri anlamıyla "yenilen" taraf, yenilgiyi kabul etmediği sürece "yenilmediği"ni söyleyecektir. YPS açıklamasında görüleceği gibi (ki klasik sol söylemdir bu), "başarılı bir biçimde geri çekilmeyi sağlayarak ulaşması gereken üslurine ulaşmışlardır" da denilebilir. Ancak bu tür açıklamalar, taktik planda, çatışma alanında başarısızlığı bir yana bırakarak, stratejik planda "savaşma iradesi"nin sürdürüldüğünün ifadeleridir. Ama taktik planda, alanda çatışma (ki buna **muharebe** de denilebilir) kaybedilmiştir.

Oysa daha birkaç ay önce, "baharla birlikte çok daha kanlı çatışmaların kapıda olduğu", "savaşın daha da derinleşeceği" biçiminde bir söylem geliştirilmişti. Şimdi ise, Nusaybin'deki YPS güçlerinin (sol söylemle söylersek) "düzenli biçimde geri çekildikleri"nden söz edilmektedir. Üstelik, baharın son ayının son günlerinde.

Bütün bunlar "klasik sol" söylemlerin ifadesi olsa da, "klasik sol"un "klasik" dünya algısının da ifadesidir.

Burada "klasik" derken, hiç kuşkusuz, oportünist solun alışılmış ve her zaman ve koşulda ortaya attığı söylem ve mantıktan söz ediyoruz.

"Klasik" oportünist sol, anlayış olarak karşı olsa bile, her zaman devrimci mücadelenin trafik polisliğini yapmayı ve "dışardan" ("hariçten") akıl vermeyi ve akıl üretmeyi sevegelmiştir. Bu bağlamda oportünist (ve elbette legalist) sol, PKK'nin "tam da yeniden seçim arifesinde" savaşa girişmesine ne kadar karşı olursa olsun, bir yerden sonra "savaş" bir olgu, bir gerçeklik haline geldiği andan itibaren "akıl hocası" olarak ortaya çıkmıştır.

Onların mantığı, şurdan-burdan duydukları ya da okudukları üç-beş "askeri" bilgiyle sınırlıdır. Halk savaşının müzmin, iflah olmaz karşıtları olmalarına rağmen, çok kolaylıkla halk savaşı konusunda teoriler yaparlar. "Öyle değil, şöyle" savaşılmışından, "öyle değil, böyle" taktikler izlenmesinden söz ederler. Nasıl olsa savaşacak olan ve savaşan kendileri değildir.

Oportünistler, "hendek savaşı"nda da "akıl hocalığı"ni kimseye bırakmamışlardır. Onlara göre, "bundan sonra", yani "hendek savaşı" alabildiğine bir gerçeklik haline geldikten sonra, yapılması gereken şey, "sava-



şı derinleştirmek” ve “büyütmek”tir! Bunun yolu ise, “kırsaldakiler”in “kentselliğe” inerek, kentteki savaşa katılmasından geçerek! Yani PKK’nin “kırsal güçleri”, kentlerdeki savaşa müdahil olmalıdır!

Oportünist söyleme alışık olmayanlar ya da oportünizmin niteliği konusunda fazlaca bir şey bilmeyenler açısından bu sözler “mantıklı” gelebilir. Oysa basit sözcük oyunları, kavramlarda oynamalar (tahrifat) yaparak, sanki “suret-i haktan” görünüyörlarmış izlenimi oluşturmaktadırlar.

PKK’nin “kırsal güçleri”nden söz ederler, ama bu “kırsal güçler”in yalın bir “gerilla gücü” olduğunu bir yana bırakırlar. Böyle olunca da, “gerilla gücü” kentlere saldırabilecek boyuta ve güce ulaşmış gibi bir “algı” oluştururlar. “Gerilla gücü” yerine, “kırsal güçler” ya da “PKK güçleri” vs. türünden sözcükler geçirerek bu “algı”yı güçlendirirler. (Ki benzer bir tutumu PKK yönetimi de sıkça yapmaktadır. Bu açıdan da kimseye bu oportünist söylem yadırgayıcı gelmez.)

Burada PKK yönetiminin böyle bir “yol”u düşünmediklerini söylemek haksızlık olur. Onlar da bir “seçenek” olarak, sınırlı ve kuşatılmış bir alanda sürdürülen ve bu nedenle imhaya sonuçlanacağı görülen “hendek savaşı”na kırsaldan müdahil olmayı düşünmüşlerdir. Hatta çoğu durumlarda “kırsaldan” kadrolar bizatihi “hendek savaşı”nın içinde yer almışlardır. Geline aşamada bunun yeterli olmadığı, daha geniş kapsamlı bir “tavır” alınması gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu durumda da yapılabilecek tek şey, “kırsaldakiler”in doğrudan kent savaşına müdahil olmalarıdır.

İşte “baharla birlikte” derinleşeceği ve büyüyeceği söylenen “savaş”, böylesi bir gerçekliğin ortaya çıkardığı “**bir seçenek**”le ilgilidir.

Zaten “devrimci halk savaşı”ndan söz edilmiyor mu? Öyle ise, “halk savaşı”nın “stratejik karşı-saldın” aşamasının “taktikler”inin kullanılmasında ne sakınca olabilir ki? Ayrıca yıllardır PKK “stratejik denge aşamasında” olduklarını söylemiyorlar mı? Şimdi sırada “stratejik karşı-saldın” vardır!

Oysa her şey ajitatiftir. Ne PKK (yıllardır, hatta on yıllardır) “stratejik denge aşaması”ndadır, ne de “stratejik karşı-saldın”ya geçerek halk savaşı zafere ulaştırılacak durumdadır. Gerçekte ise, PKK silahlı bir güçtür ve

bu silahlı güç onlarca yıldır kırsal alanlarda gerilla savaşı yürüterek ayakta kalmaktadır. Ancak gerilla savaşı, hareketli savaşa (manevra savaşı) ve giderek mevzi savaşa (düzenli ordu) dönüştürememiştir. (Bunun nedenlerini değişik yazılarımızda ele aldığımız için burada değinmeyeceğiz.)

Bu koşullarda savaşı “derinleştirmek”, diğer ifadeyle “tırmandırmak” ve “şiddetlen-dirmek”, aynı zamanda tüm güçleriyle kent savaşına girişmek demektir.

Kentlerde, sözcüğün gerçek ve tarihsel anlamıyla bir “kitlese ayaklanma” söz konusu değilken, düşman güçleri ülke çapında yıpratılmamışken, bırakın tüm güçleriyle kent savaşına girişmeyi, belli yerlerde kurtarılmış bölgeler yaratabilmesi bile olanaklı değildir. Bugün PKK’nin etkin olduğu kırsal alanlar, kurtarılmış bölge ve hatta gerilla üsleri olmaktan daha çok “**gerilla bölgeleri**”<sup>7</sup> niteliğindedir.

Diğer yandan, güçler dengesi, gerilla savaşı dışında tümüyle PKK’nin aleyhindedir. Şuradan-buradan alınmış birkaç “uçaksavar füze”<sup>8</sup> görüntülerine bakarak PKK’nin silahlanma konusunda “çok büyük ilerleme” gösterdiğini ileri sürmek, yani kentleri “ku-

<sup>7</sup> Mao Zedung “gerilla bölgeleri”ni şöyle açıklıyor: “Buralar gerillalar oradayken onların, gerillalar gidince de kukla yönetimin söz geçirdiği bölgelerdi; bundan dolayı, buralara gerilla üsleri değil, gerilla bölgeleri demek daha doğrudur. Bu gibi gerilla bölgeleri, gerilla savaşına özgü bazı dönemlerden geçtikten sonra üs bölgeleri halini alacaklardır. Yani, çok sayıda düşman birlikleri burada imha edildiği ya da yenildiği, kukla yönetim yok edildiği, halk yığınları harekete geçirildiği, Japonlara karşı kitle örgütleri kurulduğu, yerel silahlı halk kuvvetleri geliştirildiği ve Japonlara karşı olan bir politik iktidar kurulduğu zaman, buralar üs bölgeleri olacaktır.” (Japonlara Karşı Gerilla Savaşının Stratejik Sorunları, *Askeri Yazılar*, s. 207.)

<sup>8</sup> Bilindiği gibi, 13 Mayıs’ta PKK’lilerin kimilerine göre, MANPADS (*Man portable air defense systems*/ İnsan tarafından taşınabilen hava savunma sistemi), kimilerine göre SA-7, SA-8 uçaksavar füzesiyle bir AH-1W tipi (Cobra) helikopter düşürmesinin görüntüleri yayımlandı. Görüntülerin ardından yapılan “yorumlar”-da (ki çokluk devlet yanlısı olan) bu füzelerden PKK’nin elinde “onlarca” olduğu ileri sürülürken, bunun da PKK’nin teçhizat açısından “çok güçlendiği”nin kanıtı olarak sunuldu. Oportünist mantık ya da ajitatif söylem açısından, “bu kadar gelişkin havasavunma sistemi”ne sahip olan PKK’nin “stratejik karşı-saldın” yapabilmesi pekala “mümkündür”!

A. Öcalan 1999’daki sorgusunda bu havasavunma füzelerine çok uzun süredir sahip olduklarını söylemiştir: “SAM-6/SAM-7 füzeleri 1990’dan sonra Körfez savaşında alındı. Diğer füzeler Yunanistan aracılığı ile (*Sterella*) alındı. Füzeler gemilerle tüccar malı

şatacak” güçte olduğunu söylemek sadece hayal görmekten ibarettir. Bu hayal de, sadece ajitasyonla ya da oportünist “akılla” görülebilir.

PKK, ne kadar “gelişkin” silahlara sahip görünüyor olsa da, kentlere yönelik topyekün bir saldırı yapabilecek güçte değildir. Bu “yapamaz” anlamına da gelmemektedir. Hiç tartışmasız böyle bir “saldırı” yapılabilir, ancak kendisinin fiziki olarak yok olmasını göze almaksızın bunu yapamaz. (Zaten PKK, söylemlerindeki “devrimci halk savaşı”-nı uygulayabilecek ve zafere ulaştırabilecek bir konumda ve güçte olmuş olsaydı, bugüne kadar bunu gerçekleştirmiş olurdu

ve “barış süreci” gibi sonu belirsiz bir “uzlaşma” arayışına girişmezdi.)

Evet, PKK, “hendek savaşı”na doğrudan kırsal güçleriyle birlikte “müdahil” olması “beklentisi” ile savaş gerçekliği birbiriyle uyuşmamaktadır. Ama ajitasyon ajitasyondur ve insanları şu ya da bu biçimde etkilemektedir. Yoğun ajitasyon koşullarında, hatta en teorik ve felsefik konuların bile ajitasyon söylemiyle ifade edildiği bir dönemde insanların gerçeklikten uzaklaşmaları da kolay olmaktadır. Bu söyleme olan “inanç”, sınıf mücadelesi geriledikçe ve güçsüzleştikçe daha fazla taraftar sağlamaktadır.

---

içerisinde Körfez üzerinden K. Irak’a getiriliyordu. Sırbistan’da *Strella* (Kosova-Bosna) eğitim kampları var. 20 adet *Strella* alındığını biliyorum. SAM-6 ve SAM-7 füzeleri sağlıklı kullanılamadı. *Strella*’ların tanesi 18.000 dolar karşılığında satın alındı.”

Kısacası, bugün “yeniymiş” gibi sunulan uçaksavar roketleri PKK’nin elinde yirmi beş yıldır vardır ve değişik zamanlarda da kullanılmıştır.



## TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ

İlk Genel Komite Üyesi

### HÜSEYİN CEVAHİR

1 HAZİRAN 1971

İSTANBUL/MALTEPE

1947'de Tunceli'de doğdu. Yüksek öğrenim için Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Burada devrimci gençlik hareketlerine katıldı. Dev-Genç içinde yer alan Hüseyin yoldaş, Mahir Çayan yoldaşla bu mücadele içinde tanıştı. THKP-C'nin oluşum sürecinde yer aldı ve kurucularından oldu. Oluşturulan ilk Genel Komite'de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi.

THKP-C'nin 1971 yılında başlattığı Öncü Savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine Mahir yoldaşla birlikte buraya geçti. Has'ların günlük hasılatlarının kamulaştırılması ve siyonist ajan E. Elrom'un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

Elrom eylemi üzerine oligarşinin başlattığı kuşatma ve imha operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971'de Mahir yoldaşla birlikte İstanbul-Maltepe'de kuşatıldılar. Bu iki "adalı"nın üç gün süren kuşatması, 1 Haziran günü başlatılan operasyonla sonlanırken, Cevahir yoldaş şehit düştü, Mahir yoldaş ağır yaralı olarak tutsak edildi.

Cevahir yoldaşın sanat ve kültür üzerine yayınlanmış çeşitli yazıları yanında, Küba Devrimi üzerine bir yazısı bulunmaktadır.

## TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU KURUCU VE ÖNDERLERİ



**KADİR MANGA ALPASLAN ÖZDOĞAN SİNAN CEMGİL**  
31 Mayıs 1971 / Nurhak



**DENİZ GEZMİŞ YUSUF ASLAN HÜSEYİN İNAN**  
6 Mayıs 1972 / Ankara



**TKP(M-L) VE TİKKO'NUN  
KURUCUSU VE ÖNDERİ  
İBRAHİM KAYPAKKAYA**

18 MAYIS 1973  
DİYARBAKIR

1949 yılında Çorum'da doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlan Öğretmen Okulu'na girdi. Burayı bitirdikten sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi-Fizik Bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, sol düşüncelerle burada tanıştı. Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında yer aldı. Çapa Fikir Kulübü'nün başkanı olan Kaypakkaya, 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı gerekçeyle Kasım 1968'de okuldan atıldı.

FKF ve TİP içinde ortaya çıkan ayrışmada MDD kesiminde yer aldı. *İşçi-Köylü* gazetesinin İstanbul'daki bürosunda çalışan Kaypakkaya, *Aydınlık* ve *Türk Solu* dergilerine yazılar yazdı. Aydınlik içinde meydana gelen ayrışmada D. Perinçek'in başını çektiği PDA saflarında yer aldı. 1972 yılına kadar PDA (TİİKP) saflarında çalıştı ve DABK üyesi olarak görev yaptı. Bu tarihte PDA oportünistleriyle yollar ayrıldı. D. Perinçek ve çevresinin revizyonist ve oportünist olduklarını söyleyen Kaypakkaya, ayrılık sonrasında TKP(ML)-TİKKO'yu kurdu.

TKP(ML) faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı Dersim bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'de Vartınik mezrasında oligarşinin resmi zor güçleri tarafından sarıldı. Çatışma sırasında Ali Haydar Yıldız şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaştı. Ancak beş gün sonra kendisinin kaldığı köydeki bir öğretmenin ihbarıyla yakalandı. Dört ay süren işkencelerde hiçbir şeyi kabul etmedi ve bu işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'de şehit düştü.



## AĞADEDE SARIKAYA

1960/KARS

9 MAYIS 1993/İSTANBUL

## LEYLA DOĞAN

1963/KAYSERİ

21 MAYIS 1986/ANKARA



1960 yılında Kars'da doğdu. 1977'de devrimci mücadeleye THKP-C/HDÖ saflarında katıldı. 1977-1979 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanı'nın cezalandırılması eylemine katıldı. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yattı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. 1991-1993 yılları arasında THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği "30 Mart-Kızıldere Harekâtı" (1991); "Eylül Harekâtı" (1992) ve "15 Mart Harekâtı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmekte tereddüt etmedi.

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12'de İstanbul/Fatih'teki örgüt evinin oligarşinin zor güçlerince basılmasıyla başlayan çatışmada katledildi.

1963 yılında Kayseri'de doğdu. Daha henüz Ortaokul sıralarındayken devrimci mücadeleyle tanıştı. THKP-C/HDÖ sempatisini olarak örgütsel çalışmalarda kendisinden istenen her şeyi yerine getirmek için olanca gücüyle çalıştı. Örgüt saflarında ortaya çıkan İl Sağ-sapmanın yarattığı kargaşa içinde bir süre Kayseri ile sınırlı bir ilişki içinde bulundu. 1979 sonlarında bu sağcı unsurlara yönelik polis operasyonunda tutsak edildi. Ankara/Mamak cezaevinde yattı. Tutsaklığının ilk gününden itibaren örgütle bağlantı kurdu ve THKP-C/HDÖ'nin örgütsel işleyişine dahil edildi. 1981'de tutsaklığı sona erdikten sonra değişik kentlerdeki örgüt üyeleri arasında bağlantıların kurulmasında çalıştı. Her koşulda cezaevindeki tutsak yoldaşlarıyla bağlantı kurmayı başardı. Bu görevini 1986 yılına kadar aksatmadan sürdürdü. İşkenceler sonucu meydana gelen rahatsızlığı nedeniyle Ankara'da kaldırıldığı hastanede 21 Mayıs 1986'da yaşamını yitirdi.

## Ekonomi: Nerede Kalmıştık?

“Terör” sorunu ülkenin “başat” sorunu haline gelince, kaçınılmaz olarak diğer politik, ekonomik ve toplumsal sorunlar geriye itilmekte, ötelenmektedir. “Terör” halkın “gündemi”nin ilk sırasında yer alsa da, “ekonomi aktörleri” için fazlaca belirleyici değildir. Onlar için “terör”ün “değeri”, kendilerine dokunduğu kadardır. “Kendileri” de, birey değil, doğrudan şirketler, holdingler, bankalar vb.dir. “Terör”, eğer bu kurumları vurur ve bu kurumların işleyişini engellemeye ya da bozmaya yönelirse, işte o zaman “ekonomi aktörleri” için “baş sorun” haline gelir. Bu durumda da, yeniden “eski” günlere dönebilmek için “terörün bir an önce sona erdirilmesi” talebinde bulunurlar. Bunun ötesinde ve dışında insanlara, bireylere yönelik “terör” onlar için “fiyatlanacak” bir şey değildir. Hele ki, “terörle mücadele” adı altında devletin yaptıkları (başta insan hakları ihlalleri) “piyasa aktörlerini” hiç ama hiç ilgilendirmez. Hatta bu “terörle mücadele” bağlamında “yeni fırsatlar”-ın çıktığı bile söylenebilir.

Örneğin, bugün Recep Tayyip Erdoğan iktidarı olanca yıkıcılığı ve zalimliği ile “hendek savaşı”na girişmiştir. Bunun sonucu olarak binlerle ifade edilen ölümler ortaya çıkmıştır. Ama bunun yanında operasyon yürütülen ilçelerde ve mahallelerde akıl almaz yıkımlar meydana gelmiştir.

Numan Kurtulmuş’un verdiği son “veri”-lere göre, “operasyon”un tamamlandığı ilan edilen beş ilçede (Sur, Silopi, Cizre, İdil ve Yüksekova) toplam 6.320 bina yıkılmıştır. “Birim olarak yani daire ölçüğünde 11 bin birim”dir.

“Ekonomi aktörleri” bu verilerden yola çıkarak, (bölgede daire fiyatlarının ortalama 200.000 TL olduğu varsayarsak)  $11.000 \times 200.000 = 2.200.000.000$  TL’lik bir “iş potansiyeli” olduğunu düşünecektir.

Bu “sonuç”, son bir yıldır inşaat sektöründe görülen durgunlukla birleştirildiğinde, inşaat sektörü için ek bir “kaynak” ortaya çıkmaktadır. Recep Tayyip Erdoğan’ın “gözdesi” olan inşaat sektörünün hacmi açısından bakıldığında (180 milyar TL ve 1 milyon daire) bu miktar küçüktür. Hatta “devede kulak” gibi görünebilir. Ama burada sözünü ettiğimiz “terörle mücadele” ya da “terör” karşısında “iş dünyasının” ya da “ekonomi aktörleri”nin yaklaşımıdır. Onlar “pürüpak maddeci”dirler. Olaylara sadece parasal açıdan bakarlar. Ta ki, olaylar kendilerinin paralarına, cüzdanlarına dokunana kadar.

Diğer yandan, A. Davutoğlu ile birlikte “liberal islamcılar” ekonominin “dümeni”nden tasfiye edilmişlerdir. Bunun ilk sonucu da, Recep Tayyip Erdoğan’ın “vatana ihanet”le suçladığı Merkez Bankası’nın (yeni başkanıyla) *faizleri* (küçük de olsa) düşürmeye başlamış olmasıdır.

Bu durum “ekonomi dünyası” açısından çok da “sıcak” karşılanmamış olmasına rağmen, “piyasalarda” önemli bir “tepki”ye yol açmamıştır. Bu “tepkisizlik”, Recep Tayyip Erdoğan’ın “faiz teorisi”nin kabul gördüğü anlamına da gelmemektedir.

Söz konusu olan “gözde”nin (inşaat sektörü) son bir yıldır giderek derinleşen bir durgunluk içine girmiş olmasıdır. Daha da önemlisi, konut kredilerinin geri ödenmesinde “sıkışıklık” ortaya çıkmıştır. Diğer ifa-

deyle, konut kredisi geri ödemeleri giderek daha büyük miktarlarda yapılamaz hale gelmiştir.

“Gözde sektör”ü canlandırmak, yani inşaat sektörünün düşen kârlarını artırmak gerekli olmuştur. Bunun yolu da “inşaat maliyetlerinin aşağıya çekilmesi”nden geçmektedir. Ve herkesin bileceği gibi de, “maliyet” denilince tuğla, çimento, taş vs.den daha çok “faizler” akla gelmektedir.

Yüksek faiz, konut satışları üzerinde etkili olduğu gibi, inşaat sektörünün maliyetleri üzerinde de etkili olmaktadır. Bu çift yönlü basınca karşılık olarak faiz oranlarının düşürülmesi belli bir “rahatlık” (“yetmez, ama evet”) getirecektir.

Öte yandan konut kredilerinin geri ödemelerinde meydana gelen “sıkışıklık” da düşürülen faiz oranlarıyla nispi olarak geçiştirilebilecektir.

Bunların yanında ve “paralel”inde faiz oranlarının düşürülmesi tüketici kredileri, otomobil kredileri, tatil kredileri vb. ile kredi kartı kullanan “orta sınıf” üzerinde etkili olmak durumundadır. Bu da AKP’nin iktidarını sürdürebilmesi için gerekli “oylar”dan bir bölümünün garantiye alınması anlamına gelmektedir. (Üstelik bu “orta sınıf”ın büyük bir bölümü laiklik temelinde AKP karşıtıdır.) Bu güvencenin “ekonomi aktörleri”nin dilinde ifadesi “siyasal istikrar”dır, yani Recep Tayyip Erdoğan iktidarının sürmesi anlamına gelir.

Recep Tayyip Erdoğan ne kadar “enflasyonun nedeni yüksek faizlerdir; faizler düşürülürse enflasyon da düşer” nutukları atarsa atsın, “ekonomi aktörleri” açısından bunun zerrece önemi yoktur. Ama “siyasal istikrar” denilince aynı “aktörler”in boyunları kıldan incedir.

Ülkenin ekonomik verileri kadar, dünyadaki ekonomik gelişmeler de “dış borç” yükü altında olan ülkeler için “iyi sinyaller” vermemektedir. Herhangi bir zamanda, herhangi bir nedenle “dış borçlanmaya dayalı ekonomi” şirazesinden çıkabilir. Ayrıca emperyalist ülkelerin alacağı (hiç kuşkusuz gizli olacaktır) bir kararla da ekonomi şirazesinden çıkartılabilir.

Böylesine ipin ucunda olan bir ekonomiye sahip bir ülkenin insanları da, herşeye kısa vadeli bakma alışkanlığı edinmişler-

dir. Uzun vadede yaşam standartlarının ve gelirlerin yükselmesi yerine, kısa vadede ortaya çıkacak “avantalar” peşinde koşma bu ülke insanların “karakteri” haline getirilmiştir.

Üstelik “milli gelir”, geçen yıl olduğu gibi bu yılda düşme eğilimindedir. Dolardaki yükseliş “ralli” yapmasa da, süreklilik göstermektedir. Tüketicisinden üreticisine hemen herkesin ve her kesimin “ithal bağımlısı” olduğu bir ülkede, dolardaki yükseliş, zaman içinde kendisini hissettirecek sonuçlar üretecektir. (Ama “zaman içinde”.)

Özcesi Türkiye ekonomisi “tıkırında” değildir ve iç pazar tıkanma noktasına gelmiştir. Bu tıkanıklık belli ölçülerde “kamu harcamaları” yoluyla aşılmaya çalışılsa da, pek çok sektör açısından fazla bir değere sahip değildir. Recep Tayyip Erdoğan’ın Afrika, Latin-Amerika “gezileri” iç pazarda tıkanıklık yaşayan bazı sektörlerle yeni “pazarlar” bulma hevesinin ürünüdür.

Bunların üstüne “tüy” diken olay ise, “Rusya krizi” ve bunun sonucu olarak da tarımda ve özellikle de *turizmde* görülen belirgin bir gerilemedir.

Cari açığı sürekli olarak “net hata/noksan” kalemi üzerinden Katar ve Suudi’lerin el altından gönderdikleri paralarla kapatılan Recep Tayyip Erdoğan iktidarı için, cari açığın kapatılması (ve elbette “net hata/noksan” kalemindeki dalavereleri gizlemek) açısından önemli bir “kalem” olan turizm gelirlerindeki düşüş önemlidir.

Elbette Recep Tayyip Erdoğan “Türkiyesi”nin “cihanşümül” bir devlet olduğuna inananlar açısından bunların pek de önemi yoktur. Recep Tayyip Erdoğan’ın aldığı rüşvetler bile “yeter” diye kendilerini teselli edebilir!

Ama “ekonomi dünyası”nın su katılmamış “maddeciliği”nin bu türden “iman” ve “inanç”la hiçbir ilişkisi yoktur. “Terörle mücadele” adı altında yıkılan binalardan bile kâr elde etmeyi düşünebilecek bir “dünya”, kendi kaba gerçekçiliği içinde yolunu bulmak durumundadır.

Hem zaten ülkede bir ekonomik kriz patlak verse bile, bunu çok da önemsememek gerekir. Ne de olsa, “kriz” denilen şey “yeni fırsatlar” demektir.



## Gezi Direnişi'nin 3. Yıl "An"lamaları

Kendi varoluşlarını "Gezi"ye dayandıranlar, "Gezi" üzerinden kendilerini varetmeye çalışanlar, "Birleşik Haziran Hareketi" adıyla ortalıkta boy gösterenler, buldukları her fırsatta "Gezi"den söz etmeyi severler. Gerçi bu "sevgi" sahipleri Gezi Direnişi'nden daha çok "Haziran"dan söz etmeyi tercih etseler de, yine de onların "sevgileri"nden kuşku duymamak gerekir!

Bazıları biraz "kuşkucu", biraz "naif" olsalar da, yine de "Gezi"yi anmamazlık etmezler. Ama "anma" ile "anlama" birbiriyile pek çakışmamaktadır.

Birinci yılında, ikinci yılında ve en nihayet üçüncü yılında "Gezi" sahiplenicileri "anma"larla "anlama"ları birbirine karıştırmışlardır.

"3. yıl" "vesilesi"yle bir kez daha Gezi Direnişi (onların söylemiyle "Gezi") "masaya" yatırılmış, Gezi Direnişi'nin "derin anlamı" üzerine boylu boyunca tahlillere girilmişlerdir. Gerçi aralarında Gezi Direnişi "ruhu"nu çağırarak isteyenler yok değildir. "Ey ruh, geldiysen masaya üç kez tıkla" bile diyebilecek haldeki bu kesimler, 10 Ekim Ankara katliamı ertesinde kitlelerde görülen geri çekilmenin ancak bu "ruh" sayesinde ortadan kalkacağına insanları inandırmaya çalışmaktadırlar.

Yine de içlerinde Gezi Direnişi'ni "dipten gelen dalga" olarak görenler de vardır.

Örneğin, "İlerihaber" "portal"ında Ahmet Cemal, belki de sanatçı "ruhu"yla "3. yıl" anısına şöyle yazmaktadır:

"Sıradan ayaklanmalar, gelişigüzel isyanlar, bir ya da birkaç olayın üzerinde odaklandıktan sonra yitip gi-

der. *Devrim* ise ta dipten, kimi zaman ölçülmesi olanaksız derinliklerden yüzeye vuran bir toplumsal-tarihsel birikimdir. Neredeyse bir doğa olayıdır...

Bu 'Gezi Parkı Kuşağı', özlemlerinin iktidarını artık yalnızca ve yalnızca *sandıkta arayacak* kadar demokrat. Bu bağlamda tek isteği ise, o sandığa uzanan yolların bundan böyle yalanlarla değil fakat gerçeklerle örülü olması. Bu isteğine ulaşacağından da kimse kuşku duymamalı." (a.g.yerde, 1 Haziran 2016.) (italik bize ait. KC.)

Evet, "Gezi Parkı Kuşağı", "özlemlerinin iktidarını" (her neyse) "artık yalnızca ve yalnızca sandıkta arayan" "demokrat" bir kuşak gibi görünüyor! Üstelik "sandık"ın hikmeti 1 Kasım'da ortaya çıkmışken.

Aynı "portal"ın bir başka yolcusu ise, Gezi Direnişi'yle birlikte, "Türkiye solcusu"nun "artık" oraya-buraya bakılmaktan kurtulup "yurt" bilincine ulaştığını, yani "yerli"leştiğini ileri sürmektedir:

"Her ülkede, o ülkenin devrimcilerinin dönüp dönüp baktığı, sırtını dayadığı ya da feyz aldığı, daha çok da gelecekte kurulacak ülkesi için bir 'numune' saydığı örnekler vardır...

Bu 'numune' kimileri için Sovyet halkının kurduğu yeni bir ülke olmuştur, kimileri için Kübalı veya Çinli devrimcilerin cesareti ve başarısı. Bunlar da değilse, İhtilal-i Kebir denen Fransız Devrimi'nin görkemi ya da emperyalist işgale karşı Türkiye

halkının savaş iradesi. Herkes, kendi meşrebince bir 'numune' seçmiş ve kendi mücadelesinin kanıtını, dayanağını ve müjdesini de onda bulmuştur...

Velhasıl, Türkiye solcusunun yabancılık, yabancı derdine derman olacak ecza, çok uzun yıllar boyunca tam anlamıyla bulunamamıştır haliyle...

O halde şunu söylemenin vakti gelmiştir: Haziran Direnişi, Türkiye solcusuna bir yurt fikri, yurtluk bilinci kazandırmıştır...

Yani Haziran Direnişi'nden sonra Türkiye solcusu, 'nasıl bir ülke kuraçağı' sorusuna yanıt verirken, başka çağların, başka halkların başarılarını anlatmak ya da soyut idealleri sıralamak zorunda değildir. Dönüp bakacağı, sırtını yaslayıp feyz alacağı, gelecek için 'numune' sayacağı bir gerçek deneyime sahiptir." (Can Soyer, a.g. yerde, 1 Haziran 2016)

Bu "periyodizasyon" yazarna göre, "artık" "Türkiye solcusu" eskisi gibi dünya devrim tarihine, dünya devrimlerine "bakmak" ve onlardan "feyz" almak zorunda değildir. Ne de olsa "Gezi" gibi (alıntıyı "çarpıtmamak" için kendi sözcüğü ile "Haziran Direnişi" gibi dememiz gerekiyor) bir "feyz" alınacak "örnek" (pardon, "numune") vardır!

Gerçi aynı "portal"ın bir başka yolcusu (Doğan Ergün) bu "numune"ciye pek de katılmamaktadır.

Ona göre, "Gezi"de bir "pranga" çatlamıştır. Bu da "laiklik meselesi"dir. Ve bu konuda "tarihte örnekleri mevcuttur. Uzaklara değil, Marx'a bakmak yeter"...

Gerçi bu "Marx"a yapılan gönderme, yukarıda "3. yıl" "an"lamasından aktarma yaptığımız "portal"ın "Genel Yayın Yönetmeni"ne ters düşse de, bu kadar-cık "fikir ayrılığı" da "editör"ün "hak"kı olarak kabul edilmelidir!

Eşdeğer bir "portal"da yazan Orhan Aydın ise, "Gezi - 3. Yıl..." yazısında "Gezi"den bir şeyler çıkartmaya çalışan ya da "ruh"unu çağırarlara, "ruhuna elveda" demelerini isteyen bir "hiciv" ("*satire*") "anlama"sı kale-

me almıştır.

"Gezinin üstünden 3 koca yıl geçmiş 3 koca yıl.

Avunmaktan başka ne yapmışız. Koca bir hiç.

Oysa bugünün koşulları Haziran 2013 'ten bin kez daha ağırdır.

En ağırı, katledilen çocuklarımızın katillerinin aramızda dolaşiyor olmasıdır.

Tuhafız, yeni bir Gezi bekliyoruz. Yalnızda değiliz.

İşçisi, emekçisi, sendikacısı, siyasetçisi, öğrencisi, kadını, erkeği hep birlikte Gezi'yi bekliyoruz.

Olur.

Gider Gezi Parkı'na Dolmabahçe'ye doğru 'Hadi gel artık, burada çok bekleyen var' diye bağırırım." (Sol portal, 31 Mayıs 2016.)

Bunlar, (bugün için karpuz gibi ikiye yarılmış) "yumurta ikizleri"nin bir o yandan, bir bu yandan Gezi Direnişi'nin 3. yıl "anlamaları"dır. Ama bir de "Eşme ruhu"ndan "Gezi ruhu"na parende atanlar da vardır:

"Gezi ruhu birlik ve ortak mücadele ruhudur

Gezi Direnişinin karakteri ve verdiği mesajlar bugün tüm devrimcilerin ve demokratların üzerinde durması ve derhal yerine getirmesi gereken emirler niteliğindedir...

... en temel görev, Halkların Birleşik Demokratik Hareketini yaratmak olmalıdır. Gezi Direnişine verilecek en doğru cevap budur. Halkların Birleşik Demokratik Hareketi yaratılmadan ne Türkiye'deki demokratik devrim, ne de Gezi Direnişi Şehitlerinin anısına doğru karşılık verilmiş olur." (KCK'nin 3. yıl açıklaması.)

Sonuç olarak Gezi Direnişi, bir taraftan legalizmin meşrulaştırılması için kullanılırken, bir başka taraftan "ruh"a dönüştürülmüştür.

Her şey iyi-güzel de peki Gezi Direnişi neydi ve ne oldu?

Bu soru, şimdilik 3. yılda yine yanıtlanmadan ortada kalmış görünüyor.

İnternet Adresi:

[www.kurtuluscephesi.com](http://www.kurtuluscephesi.com)  
[www.kurtuluscephesi.org](http://www.kurtuluscephesi.org)  
[www.kurtuluscephesi.net](http://www.kurtuluscephesi.net)

E-Posta Adresi:

[kurcephe@kurtuluscephesi.org](mailto:kurcephe@kurtuluscephesi.org)  
[erisyayinlari@kurtuluscephesi.org](mailto:erisyayinlari@kurtuluscephesi.org)

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**  
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**  
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**  
\*\*\* **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**  
\*\*\* **OLİGARŞİ NEDİR?**  
\*\*\* **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**  
\*\*\* **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**  
\*\*\* **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**  
\*\*\* **GRAMSCİ ÜZERİNE**  
\*\*\* **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**  
\*\*\* **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**  
\*\*\* **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA  
\*\*\* **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**  
\*\*\* **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]  
\*\*\* **DEVİRİM PROGRAMLARI**  
\*\*\* **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**  
\*\*\* **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**  
\*\*\* **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

#### DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]  
**DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]  
**DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]  
**LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]  
**TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR**



